

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָרָה

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָרָה", "זֵהָרָה חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָרָה"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק י"א

קונטרס 191

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְזַמִּין קַדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא לְאַפְקָא חַד רוּחָא דְכְּלִיל
מִכְּלָהּוּ. דְּכְּתִיב מְאַרְבַּע רוּחוֹת בָּאִי הָרוּחַ.
אַרְבַּע רוּחוֹת בָּאִי לָא כְּתִיב כְּאֵן, אֶלָּא מְאַרְבַּע רוּחוֹת
בָּאִי. וּבִיּוֹמֵי דְמַלְכָּא מְשִׁיחָא, לָא יִצְטָרְכוּן לְמִילָּהּ חַד
לְחַד, דִּהָא רוּחָא דְלָהוֹן דְכְּלִיל מִכְּל רוּחִין. יְדִיעַ פְּלָא.
חֲכָמָה וּבִינָה יַעֲזָה וּגְבוּרָה (רוּחַ) יַעֲזָה וְיִרְאָת יְיָ. מִשּׁוּם
רוּחָא דְכְּלִילָּא מִכְּל רוּחִי. בְּגִין כְּדִּ פְּתִיב, מְאַרְבַּע
רוּחוֹת, דְּאֵינּוּן אַרְבַּע דְכְּלִילָּן בְּשִׁבְעָה דְרָגִין עֲלָאִין
דְּאַמְרוּן. וְתַאנָּא, דְכְּלָהּוּ כְּלִילָּן בְּהָאִי רוּחָא דְעֵתִיקָא
דְעֵתִיקוּן, דְנִפְיָק מִמוּחָא סְתִימָאָה לְנוֹקְבָא דְחוּטְמָא.

וְתַא חַזִּי, מַה בֵּין חוּטְמָא לְחוּטְמָא. חוּטְמָא דְעֵתִיק
יּוֹמִין חַזִּין מִכְּל סְטְרוּי. חוּטְמָא דְזַעִיר אֲפִין,

ספר נפלאות הזוהר

עומק דבריו, דאיהו פתיבת נח, [שהוא כתיבת נח, כמו שתיבת נח לא זכו להכנס בה אלא מעט, כך לא יוזכו להכנס בהבנת ספר הזוהר אלא מעט, וזה שאמר] דמתפנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. [שנאספים בו שנים בעיר ושבעה מן המלכות, דהיינו מכל המדינה, ולזמנין] ולפעמים כשאין זכות בדור, אז רק אָחַד מעיר, ושנים ממשפחה. דְבַהוּן [כי באלו שיזכו להבין את ספר הזוהר] תְּקַיִים [מה שכתוב] (שמות א כב) פֶּל הַבֵּן הַיְלֹוד [היינו כל הנשמות הנולדות מאימא קדישא, הַיְאֹוְרָה תְּשְׁלִיכּוּהוּ]. [דורש האור"ה נוטריקון אור ה', (ועוד יש לומר היאור"ה כמו ליאור"ה) דהא אחרונה כל בתחילתה, (רש"י עה"פ הבאים מצריימה), ולהיאור"ה נוטריקון ליהי אור"ה וזה אור"ה הגנוז בתורה, ומתגלה בספר זוהר הקדוש]] וְדָא אוּרְהָ דְסִפְרָא דָּא, [וזהו האור

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּתִיב, (שמואל ב כב) עָלָה עֵשָׂן בְּאֶפֶס וְאִשׁ מִפִּי תֹאכַל
וְגו'. עָלָה עֵשָׂן בְּאֶפֶס, וּמֵהָהוּא עֵשָׂן דְּלִיק גּוּר, כַּד
סָלִיק תְּנַנָּא לְבַתְרָא. גְּחָלִים בְּעָרוּ מִמֶּנּוּ. מֵהוּ מִמֶּנּוּ (י)
נוֹסְחִי). מֵאוֹתוֹ עֵשָׂן. מֵהָהוּא חוֹטְמָא, מֵהָהוּא אִשָּׂא.

תְּנַנָּא, כַּד הָוָה רַב הַמְּנוּנָא סָבָא בְּעֵי לְצַלָּאָה
צְלוֹתֶיהָ, אָמַר לְבַעַל הַחוֹטִם אֲנִי מִתְפַּלֵּל,
לְבַעַל הַחוֹטִם אֲנִי מִתְחַנֵּן. וְהֵינּוּ דְבְתִיב, (ישעיה מח)
וְתַהֲלֹתַי אֶחְטֹם לָךְ, הֵאֵי קָרָא לְעֵתִיק יוֹמִין אָמְרוּ.

תְּנַנָּא, אֹרְכָא דְחוֹטְמָא, תִּלְתַּת מָאָה וְחַמְשָׁה וְשִׁבְעִין
עָלְמִין, אֶתְמַלְיִין מִן הָהוּא חוֹטְמָא. וְכִלְהוּ
מִתְדַבְּקִין בְּזַעִיר אֶפֶס. הֵאֵי תוֹשְׁבַחְתָּא דְתַקוּנָא

ספר נפלאות הזוהר

של ספר הזה שיזכו לראות באורו, וְכִלְא עַל סִיפָה דִּילָךְ. [והכל הוא על סיבה שלך
ובכחך, לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים].

טו) וְרַבְעָם הַשְּׁתַדֵּל וְעִסַק עִם הַשְּׁקָצִים שֶׁהֵם עַמֵי הָאָרֶץ בְּשִׁבִיל הַמּוֹנֵן שְׁלָחֵם וְלֹא הַשְּׁתַדֵּל
לְהַחְזִיר אֶת יִשְׂרָאֵל בְּתִשְׁבּוּבָה – וְזוֹהֵי סַבְתָּ אַרְיִכַת הַגְּלוּת

[וזה שאמר] וּמֵאֵן גְּרִים דָּא. [ומי גרם את אריכות הגלות], עוֹרְבַּ דְהֵינּוּ יִרְבַּעַם
שחטא והחטיא את ישראל והשחיר פניהם כעורב, (ועוד דהוא כעורב שלא נאמן בשליחותו)
דְּאֵנְתָּ תְּהֵא בְּהָהוּא זְמַנָּא, פִּינְוּהָ. [כי אתה רעיא מהימנא תהיה בעת ההיא כיונה של
נח שעשתה שליחותה בנאמנות] דְּשְׁלִיחַ אֶתְרָא דְאַקְרִי בְּשִׁמְךָ, [כי שליח אחר דהיינו
ירבעם הנקרא בשמך] (כי כל חכמי ישראל היו בפניו כקליפת השום (ועוד שהיה מלך ישראל

אָצְלָךְ כְּמוֹ שֶׁהֵייתִי בְּעוֹלָם הַזֶּה.
בְּכֵה רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, בְּבִקְשָׁה
מִמֶּךָ שְׂלֵא תִפְרֵד מִמֶּנִּי כָּל הַיָּמִים
הַלְלוּ.

הִרְבּוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן, מִצְאוּהוּ
שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. זָקַף
עֵינָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרָאָה אֶת רַבִּי
יִצְחָק, וְרָאָה אֶת מְלֶאֶךְ הַמּוֹת
שֶׁרָץ לִפְנָיו וְרוֹקֵד לִפְנָיו. קָם רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָחַז בְּיַד רַבִּי יִצְחָק.
אָמַר, גּוֹזְרֵנִי שְׁמִי שְׂרָגִיל לְהַכְנִס
- יִכְנֶס, וּמִי שְׂלֵא רָגִיל לְהַכְנֶס -
לֹא יִכְנֶס. נִכְנְסוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי
יְהוּדָה, קָשַׁר אֶת מְלֶאֶךְ הַמּוֹת
בְּחוּץ.

הַתְּבוּנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרָאָה שֶׁעַד
עֲכָשׁוּ טָרַם הַגִּיעַ זְמַן, שֶׁהָרִי עַד
שִׁמְנָה שְׁעוֹת שֶׁל הַיּוֹם הָיָה זְמַן.
הוֹשִׁיבוּ לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהָיָה
מְלַמְּדוֹ בַּתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
לְרַבִּי אֱלֵעָזָר בְּנוֹ, שֵׁב עַל הַפֶּתַח,
וּמָה וּמֵי שֶׁתְּרָאָה אֵל תִּדְבַּר עִמּוֹ.
אִם יִרְצָה לְהַכְנֶס לְכָאן, תִּשְׁבִּיעַ
אוֹתוֹ שְׁבוּעָה שְׂלֵא יִכְנֶס.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק,
רְאִיתָ אֶת דְּמוּת אַבְיָף הַיּוֹם אוֹ
לֹא? שֶׁהָרִי שְׁנִינּוּ, בְּשַׁעַת שְׂאֵדָם
מִסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם, אַבְיּוֹ וְקִרְבּוֹ
נִמְצְאוּ שָׁם, וְרוֹאָה אוֹתָם וְנוֹדַע
לָהֶם, וְכָל אוֹתָם שִׁיחָה מְדוּרוֹ
עִמָּם שְׁבֹאוֹתוֹ עוֹלָם בְּדַרְגָּה
אֶחָת, כָּלֵם מִתְּכַנְסִים וְנִמְצְאוּ
עִמּוֹ, וְהוֹלְכִים עִם נִשְׁמַתוֹ עַד
הַמָּקוֹם שֶׁתִּשְׁרָה בַּמָּקוֹמָה. אָמַר,
עַד עֲכָשׁוּ לֹא רְאִיתִי.

בֵּין כֶּף קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר,
רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוֹדַע רַבִּי יִצְחָק
אֲצִלְנוּ, וְהוּא מְאוֹתָן שֶׁבַע עֵינַיִם
שֶׁל כָּאן. הָרִי אֲחֻזֵּי אוֹתוֹ וְתָן
לִי. יֵצֵא קוֹל וְאָמַר: כִּסָּא אֲדוֹנָנוּ
קָרְבָה בְּכַנְפֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי

מְלִין דְּאֵת בְּעֵי עֲבִידָנָא. אַבְל בְּעֵינָא מִינְךָ (ד) ר' יוחנן ע"א) דְּבַהֲהוּא עֲלָמָא, תְּבַרִיר דְּיוֹכְתָאֵי גְבַךְ,
כְּמָה דְּהוּינָא בְּהָאֵי עֲלָמָא. בְּכֵה רַבִּי יִצְחָק
וְאָמַר, בְּמָטוֹ מִינְךָ, דְּלֹא תִתְפָּרֵשׁ מִנָּאֵי כָּל
אֱלִין יוֹמִין.

אֲזָלוּ לְגַבְיָה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲשַׁכְּחוּהוּ דְּהוּהוּ
לְעֵי בְּאוֹרֵייתָא, זָקִיף עֵינָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְחָמָא לְרַבִּי יִצְחָק, וְחָמָא לְמְלֶאֶךְ הַמּוֹת
דְּרַהִיט קַמְיָה, וְרָקִיד קַמְיָה. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן,
אֲחִיד בְּיַדֵּיהּ דְּרַבִּי יִצְחָק. אָמַר, גּוֹזְרָנָא, מָאן
דְּרָגִיל לְמִיעֵל, יַעוּל. וּמָאן דְּלֹא רָגִיל
לְמִיעֵאל, לֹא יַיעוּל. עָאלוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי
יְהוּדָה, קָטִיר מְלֶאֶךְ הַמּוֹת לְבַר.

אֲשַׁנְחָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְחָמָא דְּעַד כְּעַן לֹא מְטָא
עַדְנָא, דְּהָא עַד תְּמַנְיָא שְׁעֵתֵי דְּיוֹמָא
הוּהוּ זְמָנָא. אוֹתְבִיָה קַמִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהוּהוּ
לְעֵי לִיָּה בְּאוֹרֵייתָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי
אֱלֵעָזָר בְּרִיָּה, תִּיב אֲפִתְחָא וּמָה (צ"ל וּמָאן)
דְּתַחְמִי, לֹא תִשְׁתַּעֵי בְּהַדִּיָּה. וְאִי יִבְעֵי לְמִיעֵאל
הַכָּא, אוּמִי אוּמָאָה דְּלֹא לִיעוּל.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק, חֲמִית דְּיוֹקְנָא
דְּאַבּוּף יוּמָא דָּא, אוֹ לֹא. דְּהָא תְּגִינָן,
בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׁ אֲסַתְלַק מְעֲלָמָא, אַבְיּוֹ
וְקִרְבּוֹ מִשְׁתַּפְּחִין תַּמָּן עַמְיָה, וְחָמָא לוֹן
וְאֲשַׁתְּמוּדַע לוֹן, וְכָל אֵינּוֹן דְּהוּהוּ מְדוּרֵיהּ
גַּבְיָהּוּ בְּהֵוּא עֲלָמָא בְּדַרְגָּא חַד, כְּלָהוּ
מִתְּכַנְשֵׁי וּמִשְׁתַּפְּחֵי עַמְיָה, וְאֲזִלִּין עִם
נִשְׁמַתֵּיהּ, עַד אֲתֵר דְּתִשְׁרִי בְּאַתְרֵיהּ. אָמַר, עַד
כְּעַן לֹא חֲמִינָא.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מְאָרִי דְּעֲלָמָא,
אֲשַׁתְּמוּדַע רַבִּי יִצְחָק לְגַבְנוּ, וּמְאָנּוֹן
שְׁבַעָה עֵינָיִן דְּהַכָּא הוּא. הָא אֲחִידָנָא בִּיָּה,
וְהַב לִי. נִפְק קְלָא וְאָמַר, כּוּרְסִיָּא (כ"א ט"ס) דְּמְאָרִיָּה קְרִיבָא בְּגַדְפוּי דְּרַבִּי

וְהַב לִי. נִפְק קְלָא וְאָמַר, כּוּרְסִיָּא (כ"א ט"ס) דְּמְאָרִיָּה קְרִיבָא בְּגַדְפוּי דְּרַבִּי

הוא שלף ועמף יבא בזמן שתכנס
לשרות בכסאף. אמר רבי שמעון,
ודאי.

בין כף ראה רבי אלעזר שהיה
מסתלק מלאף המות, ואמר, אין
גזר דין במקום שמצוי רבי שמעון
בר יוחאי. אמר רבי שמעון לרבי
אלעזר בנו, תכנס לכאן ואחז
ברבי יצחק, שהרי ראיתי בו
שהוא פוחד. נכנס רבי אלעזר
ואחז בו, ורבי שמעון החזיר פניו
ולמד תורה.

נרדם רבי יצחק וראה את אביו.
אמר לו, בני, אשרי חלקך בעולם
הזה ובעולם הבא, שהרי בין
העלים של עץ החיים שבגן עדן
נתן [אמה יושב] עץ גדול וחק בשני
עולמות, והוא רבי שמעון בר
יוחאי, שהרי הוא אחז אותך
בענפיו. אשרי חלקך בני.

אמר לו, אבא, ומה אני שם? אמר
לו, שלשה ימים היו שפסו את
חדר משכבך, ותקנו לך חלונות
פתוחים להאיר לך מארבעת צדדי
העולם, ואני ראיתי מקומך
ושמחתי, שאמרתי אשרי חלקך
בני, מחוץ לזה שעד עכשו לא
זכה בך בתורה.

והרי עכשו היו עתידים לבא אליך
שנים עשר צדיקים מהחברים,
ועד שהיו יוצאים התעורר קול
בכל העולמות: מי הם החברים
[השכלים] שעומדים כאן? התעטרו
בשביל רבי שמעון, בקשה בקש
ונתנה לו.

ורא זה לבדו, שהרי שבעים
מקומות מתעטרים כאן בשבילו,
ובכל מקום ומקום פתוחים
פתחים לשבעים עולמות, וכל
עולם ועולם נפתח לשבעים רצים,
וכל רץ ורץ נפתח לשבעים פתרים
עליונים, ומשם נפתחו דרכים

רהיטא ורהיטא, אתפתח

שמעון, הא דידך הוא, ועמך תייתיה בזימנא
דתיעול למשרי בכורסין. אמר רבי שמעון,
ודאי.

אדהבו, חמא רבי אלעזר דהיה אסתליק
מלאף המות. ואמר, לית קופטרא
דטיפסא, באתר דרבי שמעון בן יוחאי
שכיח. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה,
עול הקא, ואחיד ביה ברבי יצחק, דהא
חמינא ביה דמסתפי. עאל רבי אלעזר,
ואחיד ביה. ורבי שמעון אהדר אנפיה ולעי
באורייתא.

גיים רבי יצחק, וחמא לאבוי. אמר ליה,
ברי, זפאה חולקך בעלמא דין
ובעלמא דאתי. דהא בין טרפי אילנא דחיי
דגנתא דעדן, אתיהיב (את ותיב) אילנא רבא
ותקיף בתרין עלמין, רבי שמעון בן יוחאי
הוא. דהא הוא אחיד לך בענפוי, זפאה
חולקך ברי.

אמר ליה אבא, ומה אנא התם. אמר ליה,
תלת יומין הוו דחפו אדרא
דמשכבך, ותקיננו לך פוין פתיחן, לאנהרא
לך מארבע סטרין דעלמא, ואנא חמינא
דוכתיך וחדינא, דאמינא זפאה חולקך ברי.
בר דעד פען, ברך לא זכי באורייתא.

והא השתא הוי זמינין למיתי גבך, תריסר
צדיקיא דחבריאי, ועד דהוינא נפקי,
אתער קלא בכלהו עלמין, מאן חברין (פ"א
שבילין) דקיימין הקא, אתעטרו, בגיניה דרבי
שמעון. שאלתא שאיל, ואתייהיב ליה.

ורא דא בלחודוי, דהא שבעין דוכתי
מתעטרן הקא דיליה. וכל דוכתא
דדוכתא, פתחין פתיחן לשבעין עלמין. וכל
עלמא ועלמא אתפתח לשבעין רהיטין. וכל

לְעִתִּיק, נִסְתַּר הַכֹּל, לְרֹאוֹת בְּאוֹתָהּ
נְעִימוֹת עֲלִינוּהָ שְׁמַאֲרָה וּמִהֲנָה
לְכָל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים פו) לְחֻזוֹת
בְּנֻעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מִה זֶה
וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ? הֵינּוּ שְׁכֵתוֹב
(במדבר יב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמַן הוּא.

אָמַר לוֹ, אָבֵא, פְּמָה זְמַן נִתְּנָו לִי
בְּעוֹלָם הַזֶּה? אָמַר לוֹ, אֵינְ רְשׁוֹת
וְלֹא מוֹדִיעִים לְאָדָם, אָבֵל בְּהִלּוּלָא
הַגְּדוּלָה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּהִיָּה
עוֹרֵף שֶׁלְחֲנֹו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר צְאִינָה
וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמָה
בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם
חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמֻחַת לְבוֹ.

בֵּין כֶּף הַתְּעוֹרֵר רַבִּי יִצְחָק, וְהִיָּה
צוֹחֵק וּפְנִיּוֹ מְאִירִים. רָאָה רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְהִסְתַּכֵּל בְּפָנָיו. אָמַר לוֹ,
דְּבַר חֲדָשׁ שְׁמַעְתָּ? אָמַר לוֹ, וְדָאֵי.
אָמַר לוֹ. הַשְׁתַּטַּח לְפָנַי רַבִּי
שְׁמַעוֹן.

לְמַדְנֵו, מֵאוֹתוֹ יוֹם הִיָּה רַבִּי יִצְחָק
אוֹחֵז אֶת בְּנֵו בִּידוֹ וּמְלַמֵּד אוֹתוֹ.
תּוֹרָה, וְלֹא הִיָּה עוֹזֵב אוֹתוֹ.
כְּשֶׁהִיָּה נִכְנַס לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן,
הוֹשִׁיב אֶת בְּנֵו בְּחוּץ, וַיִּשָּׁב לְפָנַי
רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהִיָּה קוֹרָא לְפָנָיו,
(ישעיה לח) ה' עֲשֶׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

לְמַדְנֵו, בְּאוֹתוֹ יוֹם תְּקִיף וּמִפְחִיד
שֶׁל הָאָדָם, כְּשֶׁמְגִיעַ זְמַנּוֹ לְהִסְתַּלַּק
מֵהָעוֹלָם, אַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם
עוֹמְדִים בְּדִין הַקֹּשֶׁה, וּמִתְעוֹרְרֵי
דִּינִים מֵאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם,
וְאַרְבַּעַת קְשָׁרִים נִיצִים, וּקְטָטָה
נִמְצָאת בִּינֵיהֶם, וְרוֹצִים לְהַפְרִיד
כָּל אֶחָד לְצִדּוֹ.

הַכְּרוּז יוֹצֵא וּמְכַרִּז בְּאוֹתוֹ
הָעוֹלָם, וְנִשְׁמַע בְּמֵאֵתִים שְׁבָעִים
עוֹלָמוֹת. אִם צְדִיק הוּא - כָּל

לְשָׁבְעִין כְּתָרִין עֲלָאִין. וּמִתְמַן אֲתַפְתְּחוּ
אֲרַחִין לְעִתִּיקָא סְתִימָאָה דְכֹלָא, לְמַחְמֵי
כְּהֵוּא נְעִימוֹתָא עֲלָאָה דְנִהְרָא, וּמִהֲנִיָּא
לְכֹלָא. פְּמָה דָּאָתָּ אָמַר, (תהלים כו) לְחֻזוֹת
בְּנוֹעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מִהוּ וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ. הֵינּוּ דְכָתִיב, (במדבר יב) בְּכָל בֵּיתִי
נֶאֱמַן הוּא.

אָמַר לִיָּה, אָבֵא, פְּמָה זְמַנָּא יְהִיבוּ לִי כְּהֵאֵי
עֲלֵמָא, אָמַר לִיָּה, לִית לִי רְשׁוֹתָא וְלֹא
מוֹדְעֵי לִיָּה לְבַר נָשׁ. אָבֵל בְּהִלּוּלָא רַבָּא
דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהֵא מִתְקַן פְּתוּרִיָּה. פְּמָה
דָּאָתָּ אָמַר, (שיר השירים ג) צְאֵנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת
צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמָה בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אִמּוֹ
בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמֻחַת לְבוֹ.

אֲרַחְבֵי אֲתַעַר רַבִּי יִצְחָק, וְהִיָּה חֲיִיף,
וְאַנְפוֹי נְהִירִין. חֲמָא רַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְאַסְתַּפֵּל בְּאַנְפוֹי. אָמַר לִיָּה, מְלָה חֲדָתָא
שְׁמַעְתָּא. אָמַר לִיָּה, וְדָאֵי. סַח לִיָּה, אֲשַׁתַּטַּח
קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן.

הָאֵנָא, מִהֵוּא יוֹמָא, הָוָה (דף ריח ע"א) רַבִּי
יִצְחָק אֶחָיד לְבָרִיָּה בִּידֵיהָ, וְלַעֲי
לִיָּה בְּאוֹרֵיָּתָא, וְלֹא הָוָה שְׁבָקִיָּה. כַּד הָוָה
עָאֵל קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹתְבִיָּה לְבָרִיָּה
לְבַר, וַיִּתִּיב קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהִיָּה קָרִי
קַמִּיָּה (ישעיה לח) ה' עֲשֶׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

הָנָא, כְּהֵוּא יוֹמָא תְּקִיפָא וַדְחִילוֹ דְבַר נָשׁ,
כַּד מְטִי זְמַנִּיָּה לְאַסְתַּלְקָא מֵעֲלֵמָא,
אַרְבַּע סְטָרִין דְעֲלֵמָא קִיָּימִין בְּדִינָא תְּקִיפָא,
וּמִתְעַרִּין דִּינִין מֵאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלֵמָא. וְאַרְבַּע
קְשׁוּרִין נְצָאן, וּקְטָטוֹתָא אֲשַׁתַּכַּח בִּינֵיהֶו,
וּבְעֵיָּין לְאַתְפָּרְשָׁא כָּל חַד לְסְטָרוֹי.

כְּרוּזָא נְפִיק וּמְכַרְזָא כְּהֵוּא עֲלֵמָא, וְאַשְׁתַּמַּע בְּמֵאֵתָן וְשָׁבְעִין עֲלֵמִין.

העולמות שמחים פנגדו, ואם לא - אוי לאותו האיש ולחלקו. לְמַרְנֵנוּ, באותו הזמן שהפרזו מכריז, אז יוצאת שלהבת מצד צפון, והולכת ובווערת בנהר דינור, ונפרדת לארבעת צדדי העולם, ושוּרֶפֶת את נשמות הרשעים. יוצאת אותה שלהבת ועולה ויורדת בעולם, ואותה שלהבת מגיעה לכנפי התרנגול השחר, ומכה בכנפיו וקורא בפתח בין השערים.

פעם ראשונה קורא ואומר, (מלאכי א) הנה היום בא בער פתנור וגו'. פעם שניה קורא ואומר, (עמוס ד) כי הנה יוצר הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה שחו. ואותה שעה יושב בן אדם במעשיו שמעידים לפניו, והוא מודה עליהם. פעם שלישית, כשרוצים להוציא ממנו את נשמתו, קורא התרנגול ואומר, (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים פי לך יאתה וגו'.

אמר רבי יוסי, תרנגול שחר למה יוצא? אמר לו רבי יהודה, כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא בארץ, הפל רמוז בחכמה, רק שבני אדם לא יודעים. זהו שכתוב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קננך. ומשום שנעשו בחכמה, כלם רמוזים בחכמה. והתרנגול השחר, שנינו, אין דין שורה אלא במקום שהוא מינו, ושחר בא מצד הדין. ולכן בחצות הלילה ממש, כשמתעוררת רוח של צד צפון, שלהבת אחת יוצאת ומכה תחת כנפי התרנגול והוא קורא. וכל שכן בתרנגול שחר, שמתכונן יותר מאחר.

אי זפאה הוא, פלהו עלמין חדאן לקדמותיה. ואי לאו, ווי להווא בר נש ולחולקיה.

הנא, בההוא זמנא דכרוזא כריז, כדין נפק חד שלהובא מסטר צפון, ואזלא ואתוקד בנהר דינור, ומתפרשא לארבע סטרי עלמא, ואוקיד נשמתהון דחייבא. ונפק ההוא שלהובא, וסלקא ונחתא בעלמא. וההוא שלהובא מטא בגדפוי דתרנגולא אוכמא, ובטש בגדפוי, וקרי בפתחא בין תרעין.

זמנא קדמאה קרי ואמר, (מלאכי א) הנה היום ה' בא בוער פתנור וגו'. זמנא תניינא קרי ואמר, (עמוס ד) כי הנה יוצר הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה שחו. וההיא שעתא, יתיב בר נש בעובדוי, דסהדין קמיה, והוא אודי עלייהו. זמנא תליתאה, כד בעיין לאפקא נשמתיה מניה, קרי תרנגולא ואמר, (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים פי לך יאתה וגו'.

אמר רבי יוסי, תרנגולא אוכמא למאי נפקא. אמר ליה רבי יהודה, כל מה דעבד קדשא בריה הוא בארעא, פלהו רמיז בחכמה, פר דבני נשא לא ידעי. קדא הוא דכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנניך, ומשום דאתעבידו בחכמה, פלהו רמיזין בחכמה. ותרנגולא אוכמא, תנינן, לית דינא שריא אלא באתר דהוא זיגיה. ואוכמא מסטרא דדינא קאתי. ובגין כך, בפלגות ליליא ממש, כד רוחא דסטרא דצפון אתער, חד שלהובא נפיק, ובטש תחות גדפוי דתרנגולא, וקרי. וכל שכן בתרנגולא אוכמא, דאתפון יתיר מאתרא.

אִם כָּאן, בְּשַׁעַת שְׁדֵינְךָ הָאָדָם
יִתְעוֹרֵר, מִתְחִיל וְקוֹרֵא לוֹ, וְאֵין מִי
שִׁיּוֹדֵעַ בְּזֶה, פֶּרֶט לְאוֹתוֹ אִישׁ
שֶׁשׁוֹכֵב. שְׁשֵׁנִינוּ, בְּשַׁעַת שְׁהָאִישׁ
שׁוֹכֵב וְהֵדִין שְׂרֵי עֲלָיו לְהוֹצִיא
מִהָעוֹלָם הַזֶּה, מִתּוֹסֶפֶת בּוֹ רֵיחַ
עֲלֵינוֹהָ מִה שְׁלֵא הֵיָה בְּיָמָיו, וְכִיּוֹן
שְׁשׁוֹרָה עֲלָיו וְנִדְבַקְתָּ בּוֹ, רוֹאֵה
מִה שְׁלֵא זָכָה בְּיָמָיו, מִשׁוֹם
שְׁהִתּוֹסֶפֶה בּוֹ אוֹתָהּ הַרֵיחַ.
וְכִשְׁמִתּוֹסֶפֶת בּוֹ רוֹאֵה, אֲזוּ יוֹצֵא
מִהָעוֹלָם הַזֶּה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (שם)
תִּסְף רֵיחַם יִגְוַעוּן וְאֵל עֲפָרָם
יִשׁוּבוּן. אֲזוּ פְתוּב (שמות לב) כִּי לֹא
יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי. בְּחִיָּיהֶם לֹא
זוֹכִים, בְּמִיתָתָם זוֹכִים.

לְמַדְנֵנוּ, בְּשַׁעַת שְׁאָדָם מֵת, נִתְּנָה
לוֹ רִשׁוּת לְרִאוּת, וְרוֹאֵה אֲצֵלוֹ
קְרוֹבָיו וְחִבְרָיו מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם,
וְנוֹדֵעַ לָהֶם, וְכֻלָּם תְּקוּקִים
בְּדַמְיֹתֵיהֶם כְּמוֹ שְׁהָיוּ בְּעוֹלָם
הַזֶּה. אִם צָדִיק אוֹתוֹ הָאִישׁ, כָּלֵם
שְׁמַחִים לְפָנָיו וּמְקַדְּיִים לוֹ
שְׁלוֹם.

וְאִם אֵינוֹ צָדִיק, לֹא נוֹדְעִים אֵלָיו.
פֶּרֶט לְאוֹתָם הַרְשָׁעִים שְׁטוֹרְדִים
אוֹתָם בְּכָל יוֹם בְּגֵיהֶנּוּם, וְכֻלָּם
עֲצוּבִים וּפּוֹתְחִים בְּנֵי וּמִסְמָיִם
בְּנֵי, וּמְרִים עֵינָיו רוֹאֵה אוֹתָם כְּמוֹ
גֵץ שְׁעוֹלָה מִהָאֵשׁ. אִם כֶּף הוּא
פּוֹתֵחַ וַי.

לְמַדְנֵנוּ, בְּשַׁעַת שְׁיּוֹצֵאת נִשְׁמַת
הָאָדָם, הוֹלְכִים כָּל קְרוֹבָיו וְחִבְרָיו
שְׁבֹאוֹתוֹ עוֹלָם עִם נִשְׁמַתוֹ,
וּמְרִאִים לוֹ מְקוֹם הַעֲדוּן וּמְקוֹם
הַעֲנֵשׁ. אִם הוּא צָדִיק, רוֹאֵה אֵת
מְקוֹמוֹ, וְעוֹלָה וְיוֹשֵׁב וּמִתְעַדֵּן
בְּעֲדוּן עֲלִיוֹן שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם. וְאִם
אֵינוֹ צָדִיק, נִשְׁאַרְתָּ אוֹתָהּ נִשְׁמָה
בְּעוֹלָם הַזֶּה עַד שְׁנֻטְמָן הַגּוֹף
בְּקַרְקַע. כִּיּוֹן שְׁנֻטְמָן, כְּמִה שׁוֹמְרֵי
הַחֻקִּים אוֹחֲזִים בּוֹ עַד שְׁמַגִּיעַ

אוֹף הָכֵא, בְּשַׁעַתָּא דְדִינָא דְבַר נֶשׁ יִתְעַר,
שְׂאֲרֵי וְקָרִי לִיה, וְלִית דִּידַע לִיה, בַּר
הֵהוּא בַר נֶשׁ דְשָׁכִיב. דְתַנְיֵנָן, בְּשַׁעַתָּא דְבַר
נֶשׁ שָׁכִיב, וְדִינָא שְׂרִיא עֲלֵיהָ לְנַפְקָא מִהָאִי
עֲלָמָא, אֲתוֹסְף רֵיחָא עֲלָאָה בֵיה, מִה דְלֹא
הָוָה בְּיוֹמוֹי. וְכִיּוֹן דְשְׂרִיא עֲלָיו וְאֲתַדְבַּק
בֵיה, חָמֵי מִה דְלֹא זָכָה בְּיוֹמוֹי, מִשׁוֹם
דְאֲתוֹסְף בֵיה הֵהוּא רֵיחָא. וְכַד אֲתוֹסְף בֵיה
וְחָמָא, כְּדִין נְפִיק מִהָאִי עֲלָמָא, הָדָא הוּא
דְכְתִיב, (תהלים קד) תוֹסְף רֵיחָם יִגְוַעוּן וְאֵל
עֲפָרָם יִשׁוּבוּן. כְּדִין פְתִיב, (שמות לב) כִּי לֹא
יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי, בְּחִיָּיהוֹן לָא זָכָאן,
בְּמִיתָתְהוֹן זָכָאן.

הָאֲנָא, בְּשַׁעַתָּא דְבַר נֶשׁ מִית, אֲתִיְהִיב לִיה
רִשׁוּתָא לְמַחְמֵי, וְחָמֵי גְבִיָה קְרִיבּוֹי
וְחִבְרָוֵי מִהֵהוּא עֲלָמָא, וְאֲשַׁתְּמוּדַע לְהוֹ.
וְכֻלְהוֹ גְלִיפִין בְּדִיוֹקְנֵיהוֹן כְּמִה דְהוּוּ בְהָאִי
עֲלָמָא. אִי זָפָאָה הֵהוּא בַר נֶשׁ, כְּלָהוּ חֲדָאן
כְּמִיָה, וּמְקַדְּמֵי לִיה שְׁלָם.

וְאִי זָפָאָה לָא הוּי, לֹא אֲשַׁתְּמוּדַעֵן גְבִיָה,
בַּר מְאִינּוֹן חִיבָא, דְטְרַדִין לִוִן בְּכָל
יוֹמָא בְּגֵיהֶנּוּם. וְכֻלְהוֹ עֲצִיבִין, וּפְתַחִין בְּוֵי
וּמִסְיִימִין בְּוֵי. וְסְלִיק עֵינָוֵי, וְחָמָא לִוִן
כְּטִיסָא דְמִסְתְּלָקָא מִן נוֹרָא, אוֹף הָכֵי, הוּא
פְתַח, וַי.

הַנְּיָא, בְּשַׁעַתָּא דְנֶפֶק נִשְׁמַתִּיהָ דְבַר נֶשׁ,
אֲזֵלוֹן כְּלָהוּ קְרִיבּוֹי וְחִבְרָוֵי דְהֵהוּא
עֲלָמָא עִם נִשְׁמַתִּיהָ, וּמִחְזִיין לִיה אֲתָרָא
דְעֲדוּנָא, וְאֲתָרָא דְעוֹנָשָׁא. אִי זָפָאָה הוּי,
חָמֵי דוֹכְתִיָה, וְסְלִיק וְיִתִיב, וְאֲתַעְדֵּן בְּעֲדוּנָא
עֲלָאָה דְהֵהוּא עֲלָמָא. וְאִי לֹא הוּי זָפָאָה,
אֲשַׁתְּאַרְתָּ הֵהוּא נִשְׁמַתָּא בְהָאִי עֲלָמָא, עַד
דְאֲטְמִיר גּוֹפָא בְּאַרְעָא. כִּיּוֹן דְאֲטְמִיר, כְּמִה גְרִדִינֵין דְנִמוּסִין אֲחַדָּן בֵיה,

עד דמטא לדומ"ה, ועאלין ליה במדורוי דגיהנם.

לדומ"ה, ומכניסים אותו במדור שלו של הגיהנם.

אמר רבי יהודה, כל ז' יומין, נשמתא אזלא מביתיה לקבריה, ומקבריה לביתיה, ואתאבלת עלוי (דף ריש ע"א) דגופא. דכתיב, (איוב יד) אף בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל. אזלא ויתבא בביתיה, חמי לכלהו עציבין ומתאבלא. תנא, בתר ז' יומין, גופא הוי כמה דהוה, ונשמתיה עאלת לדוכתא, עאלת למערתא דכפלתא, חמאת מה דחמאת, ועאלת לאתר דעאלת, עד דמטת לגן עדן, וערעת לכרובים, ושגן דחרבא די בגן עדן דלתתא. אי זכאה הוא דתיעול, עאלת.

אמר רבי יהודה, כל שבעת הימים הנשמה הולכת מהבית לקברו ומקברו לבית, ומתאבלת עליו על הגוף, שכתוב (איוב יד) אף בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל. הולכת ויושבת בביתו, ורואה את כלם עצובים ואבלים. למדנן, אחר שבעה ימים הגוף נהיה כמו שהיה, ונשמתו עולה למקומה. נכנסת למערת המכפלה, רואה מה שרואה, ונכנסת למקום שנכנסת, עד שמגיעה לגן עדן, ופוגשת את הכרובים ושנינות החרב שבגן עדן שלמטה. אם צדיק הוא שתכנס, נכנסת.

האנא, ארבע סמכין זמינין, וחד דיוקנא דגופא בידיהו, מתלבשא ביה בחדוותא ויתיבת בהווא מדורא דגן עדן דלתתא, עד זמנא דאתגזר עליה. לבתר פרוזא קרי.

שנינו, ארבעה עמודים זמינים, ודמות אחת של הגוף בידיהם, מתלבשת בו בחדוה ויושבת באותו מדור של גן עדן שלמטה עד זמן שנגזר עליה, אחר כך הפרוז קורא.

ועמודא דתלת גוויי אזדמן, והווא עמודא אתקרי, מכון הר ציון דכתיב, (ישעיה ד) וברא ה' על כל מכון הר ציון ועל מקראה עגן יומם ועשן וגו'. סלקא בהווא עמודא לפתחא דצדק, דציון וירושלם ביה.

ועמוד של שלשה גונים מזדמן, ואותו העמוד נקרא מכון הר ציון, שכתוב (ישעיה ד) וברא ה' על כל מכון הר ציון ועל מקראה עגן יומם ועשן וגו'. עולה באותו העמוד לפתח של צדק שציון וירושלם בו.

אי זכי לסלקא יתיר, טב חולקיה ועדביה, לאתדבקא בגו גופא דמלפא. ואי לא זכי לסלקא יתיר, כתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. ואי זכי לסלקא יתיר, זכאה הוא. דזכי ליקרא דמלפא, ולא תעדנא בעדונא עלאה, דלעילא מאתר דאקרי שמים. דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על ה', על ה' דייקא. זכאה חולקיה דמאן דזכי לחסד דא, דכתיב, (תהלים קח) כי גדול מעל שמים חסדך.

אם זכה לעלות יותר - טוב חלקו וגורלו להדבק בתוף הגוף של המלך, ואם לא זוכה לעלות יותר - כתוב (שם) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. ואם זכה לעלות יותר - צדיק הוא, שזוכה לכבוד של המלך ולהתענג בעדו עליון שלמעלה ממקום שנקרא שמים, שכתוב (שם נח) אז תתענג על ה'. על ה' דיקא. אשרי חלקו של מי שזוכה לחסד הנה, שכתוב (תהלים קח) כי גדל מעל שמים חסדך.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעוּתָהּ וּיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

